man ikke det tilsigtede. Hvis ikke der er Vilje til at gøre Brug af Undervisningen eller Trang til den hos den enkelte, saa tvivler jeg om, at selv den bedste Husmoderskole kan udrette noget. Med »Fag« — om man nu vil kalde det saadan — som Huslighed, Husmoderlighed, Sygepleje m. m., som der blev talt om at Børn eller ganske unge Piger skulde lære, er det ikke saadan som med Læsning og Skrivning, de kræver mere, og Evner og Anlæg dertil kommer i meget forskellig Alder. Den egentlige Interesse kommer først, naar man føler, at man har Brug for det, naar det skal være ens Gerning. Da er Husholdningskoler og -kursus paa deres Plads. Men at forlange Ensartethed og Tvang paa dette Omraade i Barne- og Overgangsalderen er urigtigt og unaturligt. Og vi er inde paa et Skraaplan ved at lægge flere og flere »Fag« til Undervisningen i Skolen. Det er vist en almindelig Tankegang, at et Barn helst i sin Skoletid skal erhverve alle de Kundskaber og Færdigheder, han eller hun har Brug for senere i Livet.

Det er i Virkeligheden en urimelig Betragtning. Et Barn skal have det, som det for hver Dag har Brug for og for hver Dag har Evner og Kræfter til at modtage. Forældrene har de bedste Betingelser for at mærke, hvor Børnenes særlige Evner og Anlæg ligger, saa der er mere Grund til at forkorte end forlænge den ensartede Undervisning.

Fru Birg. Berg Nielsen fortæller en Gang om en lille 5 Aars Pige, der hjælper sin Mor at røre Pandekager og viser kønt, hvorledes saadan en ganske lille Pige derved kan have den mest levende Interesse for Husgerning.

Det er Idealet at modtage denne Undervisning af sin Mor eller i hvert Fald i Hjemmet. Nu ved jeg meget godt, at det ikke kan lade sig gøre i alle Hjem, men vi kan vel nok blive enige om, at det er en Brøst paa vort Samfund, naar der ikke i alle Hjem kan være et voksent Menneske til at lede Børnene. Men fordi et Lem paa Legemet er sygt, er der dog ingen Mening i at operere alle de raske Lemmer.

Der er ingen Mening i at tvinge de Forældre, der baade kan og vil tage sig af deres Børn paa den Maade, som de finder bedst, til at modtage Undervisning i en bestemt Retning og Forlængelse af Skoletiden. Og det fordi nogle Forældre, dels paa Grund af Ligegyldighed, dels paa Grund af uheldige eller ulykkelige Forhold, forsømmer det. Saa maa der tages Sigte paa disse Forhold, selv om det kan have Ulemper. Det er lettere at skære alle over en Kam, men det er uretfærdigt.

Jeg vilde gerne vide, om der ikke er mange med mig, der mener, at for Hjemmets Sag virkes bedst i Frihed.

Vedsted v. Birkelse, d. 3. Novbr. 1912.

Gerda Skovmand Jørgensen.

Henvendelse til Folketingets Fabriklovsudvalg.

Onsdag den 27. November havde Formanden for Kvindeligt Arbejderforbund i Danmark, Fru Sofie Rasmussen, Formanden for de kvindelige Trykkeriarbejdere, Borgerrepræsentant Frk. Henriette Crone og Formanden for Dansk Kvindesamfunds Københavns Kreds, Fru Øjenlæge Hein, Foretræde for Folketingets Fabriklovsudvalg for at overbringe den Protestresolution mod et eventuelt Natarbejdsforbud for Kvinder alene, der vedtoges paa det store Møde, som de nævnte tre Foreninger i Fællesskab afholdt den 16. Marts 1911. Da Fabrikloven jo først i dette Efteraar er kommen til Behandling i Folketinget, har der ikke tidligere været Lejlighed til at overbringe Resolutionen til dette Udvalg. Fru Øjenlæge Hein var Ordfører for de tre Foreninger og oplæste i Tilslutning til Resolutionen en Redegørelse for Foreningernes Standpunkt til Natarbejdsforbudet. Desuden fik Frk. Crone Lejlighed til at give Oplysning om de kvindelige Typografers og Trykkeriarbejderes særlige Forhold. Udvalget tog meget venligt mod de tre Damer, og forhaabentlig vil denne Henvendelse i Forbindelse med en Skrivelse*), som samme Dag tilsendtes hver enkelt Folketingsmand fra de nævnte to Foreninger og Dansk Kvindesamfund, bidrage til at Natarbejdsforbudet ikke genindsættes i Lovforslaget, og at der tages Hensyn til de øvrige Ønsker fra Kvinderne vedrørende Fabrikloven.

*) Vil paa Grund af Pladsmangel først blive aftrykt i et senere Nr.